

ORFEJ U PENTAPTIHU

*Smrt nas ne može savladati dok ti postojiš
Dok na nekom drugom mestu vetar može da te celu drži u životu*

Odisej Eliti

PRVA SLIKA: ORFEJ PIŠE SONET

Ničim namireni hrlimo, Euridiko,
u jasno obeležene granice beskraj.
Sigurnost satire lirsku sumnju
obezglavljenju noktima zveri.

Namamljena u kavez vremena
rođena si starija od mene,
zakonima nepravilno razlomljena:
ta reč od previše karaktera.

Pokucala si poznata istim glasom
kao poziv iz prošlog života. Vest. Vapaj.
Huškala si tišine što režu i reže

poput vernih Kerbera, razotkrivajući laž
u notornu istinu: dok si ti na mojoj,
nije važno na čijoj su strani bogovi.

DRUGA SLIKA: IZLET U HAD

Kricima se orijentišući
izgubih crnji obraz senke
iz vida, sa svih polova.

Tamo dole gde cveta
uvelo lišće i jata bola
lete za svojim repovima

y prestonicu potonulih
živ ogreza, da te
konačno ne nađem.

Počivaš u stihu
dok se ja prevrćem
u bezrečju

i strah,
čist kao lirika,
iz ušiju mi curi.

TREĆA SLIKA: PTICE SA TVOJOM GLAVOM

Hvatam srdžbu za vrat što
pod prstima postaje paučina
i uzvodno protičem kroz sebe.

Vilicom iščašenom od ćutanja
sričem psalam za prisustvo.
Skoro spasen i umalo dokrajčen

čekam smrt na neplodnoj zemlji
gde me saleću ptice sa tvojom
glavom, koje pakosno lete

pred očima,
nadohvat ruku,
trajanjem daleko.

ČETVRTA SLIKA: EURIDIKINA TUŽBALICA

Pri gromoglasnoj provali metafora
žuborili smo između redova.
Sada smo suze suzbili u tačku.

Na strani osvrta su skeleti spokoja.
Prebivajući u strahovima
nadživeće nas brige, kao ljubičice.

Labave grane drže veru
kao zagaslu sveću, pucketajući,
dok Zemlja krupnim korakom

uzduž i popreko (uz sentimentalne
pohvale nebu) utabava mrklinu
i muk po nekadašnjoj koži.

PETA SLIKA: SVETLO OVOG SVETA

Senka palog dana
neopaženo posečena
dosadom
naočigled praznom svetu.

Sustižem je rukama
zaspalim
u neproživljenoj eri.
Sve dužim; sve punijim.